

ಅಂತ ಕರೆಯೋದು, ಅಮೃತಾಂಜನದ ಶಾರ್ಟ್ ಫಾರ್ಮ್ ಅಂತ ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸಿದ.

ಸಪ್ತೆ ಮುಖ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅಮೃತ ಈಗ ಬಾಯಿ ತೆರೆದಳು. 'ಪ್ರಮೋದಣ್ಣ, ಇವರ ಮಾತು ಉತ್ತೇಜ್ಜೆಯಲ್ಲ. ನನಗೆ ಬಹಳ ವರ್ಷದಿಂದ ಸಮಸ್ಯೆ ಇದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಟೆನ್ಷನ್, ಕಿರಿ ಕಿರಿ ಆದರೂ ಜೋರು ತಲೆನೋವು ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೆ'. ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದ ಶಂಕರ ಹೇಳಿದ, 'ಟೆನ್ಷನ್ ಯಾಕೆ ಮಾಡೋಬೇಕು ನೀನೇ ಹೇಳು ಪ್ರಮು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಗೋಬೇಕು. ಏನು ಆಗಬೇಕೋ ಅದು ಆಗುತ್ತೆ. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣದಕ್ಕೂ ಇವಳು ಟೆನ್ಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋದಲ್ಲದೆ ನನಗೂ ಟೆನ್ಷನ್ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ'.

'ಟೆನ್ಷನ್ ಆಗದೇ ಮತ್ತೇನು ಪ್ರಮೋದಣ್ಣ, ಈಗ ನೋಡಿ ಕಾಲು ಗಾಯ ಆಗಿ ಒಂದು ವಾರ ಆದರೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗೋಕೆ ತಯಾರಿಲ್ಲ. ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ ಬಿಡು ಅಂತ ನನ್ನ ದಬಾಯಿಸಿದರು. ಗಾಯ ಕೀವು ಬಂದಮೇಲೆ ಬಲವಂತ ಮಾಡಿ ಕರ್ಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಡಾಕ್ಟರ್ ತಡ ಮಾಡಿ ಬಂದದ್ದಕ್ಕೆ ಚೆನ್ನಾಗೇ ಬೈದರು. ಆಪರೇಷನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದು. ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಒಂದಲ್ಲ. ಮಾವನಿಗೆ ಸ್ಕೋರ್ ಆದಾಗ ಲೀಜಿಂಗ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಮನೆ ಮೂರು ವರ್ಷ ಆಗುತ್ತಾ ಬಂತು. ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಚನೆ ಬೇಡವಾ? ಲೀಜಿಂಗಿರುವ ಬಸಣ್ಣಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತು. ಯಾರ ಮುಂದೋ ಹೇಳ್ತಿದ್ದಂತೆ. ಮಾರೋಕೆ ಕೊಟ್ಟಿ ನಾನೇ ತಗೊಂಡು ಬಿಡ್ತೀನಿ ಅಂತ. ಇರೋ ಒಂದು ಮಾನೆ ಮಾರಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗೋದು. ಮಾವ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದ ಮೇಲೆ ಅತ್ತೆ ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕೂಡ ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗೋಕೆ ಆಗಲ್ಲ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮೌನವಾದಳು. ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಅಲ್ಲಿ ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯ ನಿರ್ವಾತ ಸೃಷ್ಟಿ ಆಯಿತು.

ಮತ್ತೆ ಸಹಜವಾದ ಮುಖಚರ್ಯೆಯಲ್ಲಿ, 'ಊಟ ಮಾಡಿ ಡಬ್ಬಿ ಇಲ್ಲೇ ಇಡಿ. ತೊಳೆಯೋಕೆ ಏಳೋದು ಬೇಡ. ಸಂಜೆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಾನೇ ಊಟ ತಂದು ಕೊಡ್ತೀನಿ. ನೀವು ಮನೆಗೆ ಬನ್ನಿ ಪ್ರಮೋದಣ್ಣ, ಮಾವ ಖುಷಿಪಡ್ತಾರೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಟಳು. ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿದ್ದ ಆ ಮುಗ್ಧ ಹಾಗೂ ಮುದ್ದು ಮುಖ ಇನ್ನಾವತ್ತೂ ಮರೆಯೋಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ ಎನ್ನಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಮರುದಿನ ನನ್ನ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಸಿಕ್ಕಿ ಶಂಕರನ ಕಾಲಿನ ಗಾಯದ ಅಸಲಿ ಕಥೆ ಹೇಳಿದ. ಪದ್ಮಾಂಜಲಿ ಥೇಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಶಂಕರ, ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸಿನ ಸೊಂಟ ಜಿಗುಟಿ.... ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಗಂಡ ಬೇರೆ ಪೊಲೀಸ್ ಅಂತೆ. ಬೆಲ್ಟ್ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಓಡಿಸ್ತೊಂಡು ಬಂದ ರಥಸಕ್ಕೆ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ತೆಗೆಯೋದರೊಳಗೆ ಹತ್ತಡಿ ಎತ್ತರದ ಗೇಟ್ ಹತ್ತಿ ಹಾರಿದ್ದಂತೆ. ಗೇಟ್ ನ ತುದಿಗಿರುವ ಚೂಪಾದ ಸಲಾಕೆ ಚುಚ್ಚಿ ಆದ ಗಾಯ ಕಾಲಿನದು. ನಿಜವಾಗ್ಯೂ ಗಟ್ಟಿಗ, ಛಾತಿ ಮಗಂದು ಎಂದಿದ್ದ.

ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗಿ ಎರಡೂರು ವರ್ಷಗಳೇ ಕಳೆದಿರಬಹುದು. ಮಧ್ಯೆ ಒಮ್ಮೆ ಶಂಕರ ತನಗೆ ಗಂಡು ಮಗು ಆಯಿತು ಅಂತ ವಿಡಿಯೋ ಕಾಲ್ ಮಾಡಿ ಸಂತೋಷ ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ.

ಯುರೋಪ್‌ನಿಂದ ಬಂದವನು ಡ್ಯೂಟಿಗಿ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮರೆತೇಹೋಗಿದ್ದ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶನಿವಾರ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ದಾವಣಗೆರೆಗೆ ಕಾರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದ. ಡ್ರೈವ್ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಶಂಕರನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ 'ಎಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಯ' ಅಂತ ಕೇಳಿದ. 'ಬಾಪೂಜಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಲಿಡೀನಿ ಬಾ' ಎಂದ.

ಮತ್ತೇನಪ್ಪಾ ಇವನದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಸಹವಾಸ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮನೆಗೂ ಹೋಗದೇ ಸೀದಾ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಕಡೆಗೆ ಕಾರು ತಿರುಗಿಸಿದ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋದರೆ ಪೇಷಂಟ್ ಆಗಿ ಮಲಗಿದ್ದವಳು ಅಮೃತ. ಪುಟ್ಟ ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಶಂಕರ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಶಂಕರನ ಅಳು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಹರಿಯತೊಡಗಿತು. 'ಯಾರು ಬಂದು. ಬಂದಿದ್ದು ಯಾರು' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು ಅಮೃತ.

ದೃಷ್ಟಿ ಯಾವುದೋ ಕಡೆಗಿತ್ತು. ನನಗೆ ಅರ್ಥ ಆಯಿತು. ದೃಷ್ಟಿ ಏನಾಯ್ತು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಏನಾಯ್ತು ಅಂತ ತಡವರಿಸಿದೆ. ಶಂಕರನ ಅಳು ಕಡಿಮೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೇ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಯಾವುದೇ ಹಿನ್ನೆಲೆ ತಿಳಿಯದೇ ಸುಮ್ಮನೇ ಅಮೃತಾಳಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳಿ ಹೊರಬಂದೆ. ಶಂಕರ ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬಂದ. ಹೊರಗಡೆ ಹಸಿರು ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತವು. ಶಂಕರ ಹೇಳಿದ್ದಿಷ್ಟು: 'ಅಮೃತಾಳಿಗೆ ಬಹಳ ವರ್ಷದಿಂದ ಆಗಾಗ ತಲೆನೋವು ಬರ್ತಾನೆ ಇತ್ತು. ಹೋಮ್ ಮೆಡಿಕೇಷನ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಓದೋಕೆ

ಕಷ್ಟ ಅಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಟೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿಸಿ ಕನ್ನಡಕ ಕೊಡಿಸಿದೆ. ಮತ್ತೆರಡು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಆ ಕನ್ನಡಕ ಹಾಕಿಯೂ ಓದೋಕೆ ಕಷ್ಟ ಆಗೋದು. ಮತ್ತೆ ಕನ್ನಡಕ ಬದಲಿಸಿದ್ದಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಮತ್ತೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಶುರು. ಬರು ಬರುತ್ತಾ ತಡವರಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಾಡೋಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿದ್ದು. ಭಯ ಆಗಿ ದೊಡ್ಡಾಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ಬ್ರೈನ್ ಟ್ಯೂಮರ್ ಅಂದ್ರು. ಬಹಳ ವರ್ಷದಿಂದ ಇತ್ತಂತೆ ಹೇಳ್ತಾ ಹೇಳ್ತಾನೆ ದುಃಖಿಸತೊಡಗಿದ. ಎತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಗುವು ಅಳತೊಡಗಿತು. ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟು ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಓಡಾಡತೊಡಗಿತು.

ಮುಂದೇನು ಅಂತ ಕೇಳುವ ಧಾವಂತ ನನ್ನಲ್ಲಿ. ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಮುಂದುವರಿಸಿದ. 'ಟ್ಯೂಮರ್ ಬಹಳ ಬೆಳೆದುಬಿಟ್ಟಿದೆ ಅಂದರು ಡಾಕ್ಟರ್'. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅಮೃತ ಸ್ಥಿತಿ ಏನು? 'ನಾಳೆ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಆದರೆ' ನನಗೆ ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. 'ಆದರೆ ಏನು ಹೇಳು' ಅಂತ ಪೀಡಿಸಿದೆ. 'ಚಾನ್ಸ್ ಕಡಿಮೆ ಅಂತಾರೆ'.

ಸುತ್ತಲೂ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟು ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಗು ಹತ್ತಿರ ಬಂತು. ಅಳು ಕಾಣಬಾರದು ಅಂತ ಮಂಡಿ ನಡುವೆ ಮುಖ ಹುದುಗಿಸಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ. ಯಾವ ನೋವಿನ ಅರಿವೂ ಇಲ್ಲದ ಮುಗ್ಧ ನಗುವಿನ ಮಗು ಮುಖ ನೋಡೋ ಧೈರ್ಯ ಸಾಲದಾಯಿತು. ಮೊದಲ ಸಲ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ, ಮನಸಲ್ಲೇ ದೇವರನ್ನು ಅಂಗಲಾಚಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದೆ. ಈ ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಈ ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು, ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಒಂದು ಸಾರಿ ಸುಳ್ಳು ಮಾಡಿ ದೇವರೊಬ್ಬನೇ ಸತ್ಯ ಅನ್ನಿಸಿಬಿಡಲಿ ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in